

I. CIPCI

Cipi trăia în pădure.

Era mare cât degetul meu cel mic și purta la pălărie o floare de lăcrămioară.

Căci avea și pălărie.

Locuia în scorbura Fagului Uriăș și toți îl iubeau.

Un pitic atât de drăgălaș și de harnic n-ai fi găsit în toată lumea, oricât ai fi căutat. Se scula dis-de-dimineată. În apa Izvorului se spăla, făcea un rând de exerciții de gimnastică, sau mai multe rânduri, ca nu cumva să se îngrașe, apoi își începea munca. Proaspăt. Supraveghea florile, să fie destul de parfumate; ștergea de pe frunze și petale polenul adus de vânt, apoi, cu un fir de iarbă, gâdila ciocul Păsării:

– Un cântec putem s-auzim?

Păsărea se trezea și își începea trilarile.

De la ea mergea direct la Bradul cel Bătrân și putred pe dinăuntru, unde locuia familia Albinelor sălbatice.

– Hei, suratelor, sculara!

Albinele bâzâiau, mulțumindu-i, și plecau grăbite în căutarea mierei. Familia Veveriței era deja trează. Cu

toții făceau gimnastică pe o ramură mai groasă a Bradului cel Bătrân, iar Cipi, ca un bun cunoscător, îi privea o vreme, dând din cap mulțumit. Mergea apoi mai departe, ivindu-se tăcut la familia Ariciului, unde toți dormeau duși; nu de alta, dar fuseseră în tură de noapte prin pădure. Cipi le aranja păturile, apoi se grăbea să ajungă la timp să-l alunge pe Ticălosul de Purcel Mistreț de lângă Ciuperca otrăvitoare:

– Nu cumva s-o mănânci, Ticălosule, că nu-i bună la gust! Dacă totuși ai s-o înfuleci, ai să dai de dracu'! Fii atent numai la exemplul îngrozitor pe care ți-l dau!

Și Cipi a mânat de câteva ori niște muște cenușii și fără personalitate spre Ciuperca otrăvitoare, să-i arate purcelului că el, Cipi, nu vorbește în vânt. Numai că Mistrețul, Ticălosul, cum era încăpățânat, chiar de-a doua zi dimineată dădea târcoale Ciupercii otrăvitoare. În fiecare zi.

Și a treia dimineată, Cipi începu să se necăjească.

– Tare mă tem că ești un prost fără pereche, Mistrețule, răbufnea răbdătorul pitic, nemaiștiind ce pilde

îngrozitoare să-i dea. Prin împrejurimi, de-abia de mai găsea muște cenușii cu care să-l sperie.

Dar îndată ce Purcelul Mistreț, Ticălosul, se înpăimânta și pleca de lângă Ciuperca otrăvitoare, Cipi dădea fuga până la Luminișul din Pădure unde Cucuci-Afonul (pe numele lui adevărat, Jupân Cârțiță) se îngrijea de noile sale descoperiri arheologice. Cipi îi număra grămăjoarele de pământ, proaspăt făcute, le examina, dacă-s destul de pufoase, apoi trecea pe la Furnicile roșii, să afle buletinul meteorologic. Furnicile roșii știau precis dacă pentru ziua aceea se anunță timp frumos sau timp noros și pe alocuri cu averse locale. La ele Cipi nu prea zăbovea, se necăjea doar pentru faptul că nu le putea deosebi între ele. Pe toate le vedea la fel.

În fiecare dimineață i se cerea mult efort fizic și spiritual.

Pornea apoi la domnul Iepure, spre Tufă.

– Nu te speria! Nu te speria! striga el cu mult înainte de a ajunge la Tufă. Eu sunt. Cipi! Haide la dejun!

Și, împreună, se întorceau, ca într-o plimbare, la Fagul cel Uriăș, unde erau așteptați de Pasăre. De cele mai multe ori aveau la dejun măcriș păsăresc

și rădăcini dulci, scoase prin munca voluntară a Mistrețului Ticălos. Ca delicatese, serveau două-trei boabe de ienupăr, apoi răsufiau mulțumiți. Hotărau ce să servească la masa de prânz și Cipi se întorcea în Pădure. Trebuia să mai repartizeze Meșterului Ciocănitore copacii bolnavi și asta nu era o muncă ușoară. Cipi nu avea timp să mănânce ca lumea la ora zece. În picioare, în grabă, ciugulea două-trei boabe de fragă, apoi îl poftea pe Cerb să fie mai modest. Îi arăta că dacă cineva are asemenea coarne ca el, e drept, neasemuit de frumoase, nu trebuie să fie totuși încrezut, fiindcă nu-i frumos. Îi dădea ca exemplu pe cineva care are niște coarne cel puțin tot atât de mari și de frumoase ca ale lui, dar care nu se laudă cu ele, nu de alta, ci fiindcă e modest. „Nu-i spun numele și prenumele ca nu cumva tu, Cerb frumos ce te afli, să crăpi de necaz, aflând cine este!”

Cerbul îi mulțumea pentru sfaturile sale părintești și toată ziua păștea mult mai modest.

Cam așa trecea timpul înainte de masă.

Cipi s-a întors apoi la Iepure.

– Nu te speria, eu sunt! Nu te alarma! i-a strigat când s-a apropiat îndeajuns de Tufă. Era absolut nevoie să-i atragă atenția, deoarece, dacă din întâmplare Iepurele ar fi tresărit din moțait (să nu-i zicem somn, ca să nu-l insultăm), ar fi luat-o la fugă de nici până seara Cipi nu l-ar fi găsit.

Împreună cu Iepurele au mers din nou agale până la Fagul cel Uriaș, unde Pasărea îi aștepta cu masa pusă. De obicei puteau alege: alune de anul trecut, măceșe, morcovi sau cireșe sălbatic. După-amiază, Cipi trase un pui de somn afară, la aer curat, pentru că piticii așa obișnuiesc, iar când s-a trezit, Melc-Codobelc îl aștepta cu planul unei case noi. Niciodată nu începea vreo construcție până când Cipi nu-i aproba planul. Noul plan, e adevărat, nu se deosebea cu nimic de cel vechi. Totuși, Cipi îl întorcea pe toate părțile, cu multă atenție, fiindcă: „nu se știe, greșeala se poate strecura”, spunea Cipi. La sfârșit, dădea din cap mulțumit, iar Melc-Codobelc, suspinând ușurat, își începea tacticos munca.

Se făcuse după-amiază târziu, când Cipi a luat-o încet spre Pârâu. Acum porneau Păstrăvii la vânătoare de fluturi și el trebuia să le coordoneze

circulația prin apă și pe deasupra, ca nu cumva peștii să se ciocnească în zborul lor iute și în zig-zaguri. Urcat pe Piatra-Mare, le arăta încotro e drumul liber și unde sunt mai mulți fluturi. Dar și așa se întâmpla uneori câte un accident, cum, bunăoară, doi pești, sărind amândoi după o molie mai grasă, n-a prins-o nici unul. Atunci Cipi râdea, spunându-le: „Vedeți, dacă nu sunteți atenți la mine, ce pățiți?”

Pe când Păstrăvii se săturau, lui Cipi începea să-i fie foame. Mergea într-o plimbare mai grăbită până la Bradul cel Bătrân și putred pe dinăuntru și întreba:

– Gata treaba, neamurilor?

Albinele sălbatică îi mulțumeau de întrebare și, picurând trei picături de miere pe o frunză de fag, îl rugau să-și spună părerea asupra calității mierei. Era bună. Excelentă.

Dar el trebuia să se grăbească ca nu cumva Pasărea să-și piardă timpul prin vecini și să uite să-i spună soarelui ce asfințea: „Cu bine, pe mâine dimineată!”, ca la toate despărțirile.

Se mai îngrijea de bâzâitul țânțarilor, în amurgul serii, și-l trezea pe doctorul Ciuhurez, spunându-i: „Ești drăguț, doctore, să treci pe la bolnavi?”

Poporul pădurii, peste zi, hoinărea în cele patru puncte cardinale ale ei, și printre atâtea suflete, câte erau, nici chiar cele bolnave nu ședeau locului; de aceea doctorul Bufniță, ca și familia Ariceștilor, era obligat să lucreze în schimb de noapte. Cipi mai trebuia să dea o raită pe la onor familia Arici, să-i atragă atenția ca înainte de plecare să lase casa în ordine. Căci, nu e așa, ce bine e la întoarcerea de la muncă să găsești un cămin curat, luminat și ordonat!...

Când s-a înserat bine, Cipi, după ce l-a făcut atent, ca de obicei, a intrat la Iepure. Obișnuit, la cină aveau pere sălbatică, dulci. Iepurele degeaba îi explica lui Cipi să nu le cojească, fiindcă în coajă stă toată bunătatea lor, el tot așa făcea, cum voia. Pasărea îi alinta cu câteva boabe de zmeură, sau cu mure și, după cină, simpaticul Pitic le dorea tuturor, din inimă, vise frumoase. Mai trebăluind câte ceva în scorbură, nu uita să se învelească bine și să se culce.

Cam așa își petrecea zilele Cipi, nepunându-i la socoteală lunile de iarnă, când dormea. Dacă era timp ploios, se cuibărea sub bălării, și-i distra pe Iepure și Pasăre cu povești minunate sau hazlii, iar duminica, dacă

veneau excursioniști prin pădure, se arăta mai puțin, și nu-i părea rău, fiindcă Pasărea îi aducea fărâmiturile delicioase, rămase din merindele acestora.

Un singur lucru îl necăjea pe Cipi nițel. Ar fi vrut, cât de cât, măcar cu o jumătate de deget, să fie mai înalt. Nu cu mai mult, fiindcă el știa din cărțile scrise pentru copii că un pitic e pitic atâta vreme cât e pitic. Oricum, puțin mai înalt nu i-ar fi stat rău și spera să mai crească. Așa că, în fiecare seară, se măsura. Ceea ce în Pădure e un lucru greu, pentru că iarba, copacii, tufele întotdeauna cresc, față de ele zadarnic s-ar fi măsurat. De altfel, nici nu avea centimetru.

Găsind într-o zi o clanță, la o căsuță de pădurar dărâmată, a legat-o cu un lujer de mure și cu ajutorul Iepurelui au adus-o până acasă. Cu chiu, cu vai au târât-o în scorbură, proptind-o de un perete. Și s-a gândit Cipi că o clanță nu poate să crească. Cu ea se măsura în fiecare zi. Din păcate, n-a observat însă nici o creștere și-a început să fie supărat pe clanță. În gând, o învinuia de prefăcătorie. Își zicea că ea cu toate că: „e o simplă clanță, uite cum crește, numai să-mi facă mie în ciudă!”